

VOL GEBOEKT

**PAULA
HEEGER**

Hij runt een Books & Breakfast
op Terschelling. Zij heeft dringend
een slaappleats nodig. Het klikt niet meteen...
tot een boek hen samenbrengt.



Volgeboek

Voor oma Atty



Proloog

Felicia

Een jaar geleden

‘Wacht, deze moet ik even nemen.’ Ik snel naar het balkon terwijl het verjaardagsfeest van Lizzie in volle gang is. De nieuwste hit van Sabrina Carpenter dreunt door mijn lichaam terwijl de rest een of ander dansje probeert in te studeren.

Buiten staan mensen te roken en in elkaars oor te schreeuwen om boven de muziek uit te komen. Ik wurm me in een leeg hoekje en neem op.

‘Jasmijn! Kom je nog naar Lizzie straks?’ zeg ik vrolijk door de telefoon tegen mijn zus. Ze had een optreden in Haarlem omdat ze in een nieuw toneelstuk speelt, maar ze zou misschien nog even langswippen. Tenzij ze die knappe tegenspeler eindelijk aan de haak heeft geslagen.

‘Spreek ik met Felicia Prins?’ hoor ik aan de andere kant van de lijn. Mijn hartslag versnelt, want ik hoor dan wel een vrouwenstem, maar dit is duidelijk niet Jasmijn. De muziek vervaagt naar de achtergrond, alsof de volumeknop plotseling omlaag is gedraaid.

‘Ja, ja, Felicia Prins. Is er iets...’ Ik stamel onbeholpen en probeer me te focussen.

Haar naam ontgaat me meteen, het enige wat ik hoor is: ‘Jasmijn ligt op de intensive care, ze heeft een ongeluk gehad.’

Ik zou ter plekke een paniekaanval kunnen krijgen. Als ik een personage in een boek was, zou dat realistisch zijn, zeker omdat ik iemand ben die daarvoor bij een psycholoog heeft gezeten. Alleen hier en nu, op een Amsterdams balkon met gekleurde lichtjes en ballonnen, gebeurt het tegenovergestelde. Ik schakel over op mijn crisismodus. Wat kan ik nu doen om zo snel mogelijk bij Jasmijn te komen? Denk praktisch. Iemand met een auto.

‘Jasmijn... ze heeft een ongeluk gehad,’ zeg ik als ik op een van Lizzies rokende vrienden afstap, ‘kun je me alsjeblieft naar het ziekenhuis brengen?’

Dat deze vriend in zijn niet-drinkenperiode is, komt nu ineens heel goed uit. En ja, dat heeft hij me net uitgebreid verteld terwijl ik schuldbewust mijn derde glas wijn van de avond wegtikte.

‘Waar moet je heen?’ vraagt hij meteen. ‘Kom mee.’

Hij zegt wat tegen vrienden, roept naar Lizzie dat we weggaan. Lizzie omhelst me direct en houdt zich sterk, al zie ik dat de tranen in haar ogen staan. Ze biedt aan mee te gaan, maar dat weiger ik, ze heeft haar verjaardagsfeest tenslotte.

‘Het komt wel goed, toch?’ zegt ze. Een traan die zich in haar ooghoek ophield, rolt over haar wang. Maar ik wil er niet aan denken. Het komt goed, alles komt altijd goed. Toch?



1

Felicia

Negen maanden voor Oerol

‘Is Felicia bijna klaar?’

Ik schrik op uit mijn gedachten. De productieassistente in de steevast zwarte outfit die zo’n beetje alle backstage-mensen van talkshow *Eye* dragen, staat in de deuropening van de visagie.

‘Ja, ik stuur haar zo door,’ zegt de visagiste alsof ik niet pal voor haar neus zit en zelf niet kan praten. Ze poedert mijn kin nog wat bij en dan is het klaar.

‘Zo zie je er een stuk levendiger uit, of niet dan?’ zegt ze vrolijk als ze de kwasten weer neerlegt. De tweede al vandaag die insinueert dat ik er niet goed uitzie.

‘Een stuk minder doods dan toen ik binnenkwam, zeker. Dank je wel,’ zeg ik toegeeflijk en ik tuit mijn kersenrode lippen in de spiegel. Mijn handelsmerk.

Ik vlucht de visagie uit, voordat ze me nog meer vragen kan stellen over alles of nog erger, over hoe ik me voel. Als ik dat zelf niet eens weet, hoe moet ik dat dan aan een ander uitleggen?

In de studio zit Joris al op zijn vaste plek aan het hoofd van de lange talkshowtafel. De stoelen in het publiek zijn nog angstvallig leeg, maar die worden binnen een oogwenk opgevuld, daar zorgt de floormanager wel voor.

Joris knikt me direct toe: ‘Hé Fé, kom even zitten, fijn dat je er weer bent.’

Ik neem naast hem plaats, op de plek waar ik vrijwel altijd zit als ik aanbevelingen over boeken doe, romans ontleed of meepraat over actualiteiten. Mijn hoofd voelt weer zwaar, maar het gaat.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt hij. Hij slaat de empathische toon aan die hij ook heeft als hij persoonlijke gesprekken met gasten moet voeren aan tafel. Precies op die manier spreekt hij nu ook tegen mij, met een stem die klinkt alsof hij voorzichtig een beetje zalf op een zere wond smeert. Boterzachte zalf, om precies te zijn. Ik vind het helemaal niks – ik ben verdomme toch geen onbekende voor hem? – maar ik slik mijn woede in. Eén emotie tegelijkertijd, graag.

‘Het gaat,’ zeg ik kortaf. Ik ben zo moe van al die zalvende woorden van iedereen. Waarom kan niemand meer op een normale manier tegen je praten als je zus drie maanden geleden is overleden? Alsof alles op fluistertoon moet en elk klein ding me misschien overstuur zou kunnen maken.

Joris legt een hand op mijn schouder: ‘Rustig aan, het wordt een leuke avond met veel muziek. Ik hoop dat je je wat kunt ontspannen.’

Hij praat zachtjes nu, er druppelen al wat gasten binnen. Joris weet dat ik het moeilijk heb, waarschijnlijk kan hij mijn gezicht inmiddels goed lezen. Dat kon hij vroeger al,

toen we samen studeerden aan de universiteit en hij altijd zei dat mijn ogen zo oplichtten als het over literatuur ging. Bij de colleges over mediawetenschappen was hij degene die begon te stralen. Zo sleepten we elkaar de studie Media & Cultuur door en moedigden we elkaar aan om onze dromen waar te maken. Toen ik Jasmijn aan hem voorstelde was hij direct fan van mijn zus, het was vriendschap op het eerste gezicht tussen de twee. Op mijn 19e verjaardag konden ze alleen maar met elkaar praten, urenlang, alsof er verder niemand om hen heen bestond. Vanaf dat moment gingen ze samen naar vage scifi-films in de bioscoop en dansten ze tot de vroege uurtjes bij Joris' corpballerige studentenvereniging. Toen Jasmijn het na haar afstuderen probeerde te maken als actrice en een piepklein rolletje had gescoord in een megagroot Nederlands film drama, sleepte ze Joris en mij mee over de rode loper.

‘Dank je wel,’ zeg ik, ‘bovendien weet ik dat jij geen *Boulevard*-vragen gaat stellen, dat scheelt ook.’ Ik forceer mijn mondhoeken omhoog. Het voelt bijna raar om te lachen, alsof ik dat de afgelopen maanden niet meer gedaan heb omdat ik zo in mijn hoofd zat.

‘Ik moet je nog wat vragen trouwens,’ zegt Joris. Hij legt een hand op mijn blote onderarm en buigt naar me toe. Mijn buik kriebelt van zijn aanraking maar ik geef geen kik. Ik weet dondersgoed dat ik beter niet iets met Joris kan beginnen. Niet als ik me nog zo labiel voel. En vooral: niet weer. Die knipperlichtrelatie uit onze studententijd ligt ver achter ons. Ik wil onze vriendschap niet weer op het spel zetten. Helemaal niet nu het pas drie maanden geleden is sinds de dood van Jasmijn en ik hem nodig heb

als vriend. De moed voor de show van vanavond zakt me opeens weer in de schoenen en ik vraag me af waarom ik hier überhaupt ben. Ik zou eens een hartig woordje met de overmoedige Felicia van een paar uur geleden moeten spreken.

Ondertussen praat Joris door: ‘Zoals je weet presenteer ik dit jaar *Oerol Live* weer, de talkshow tijdens het populaire festival op het eiland, maar we willen er graag nog iemand bij hebben. Lieve Felicia, wil jij mijn vaste tafelgast en razende reporter zijn op Terschelling?’ vraagt hij. Het is net alsof hij me ten huwelijk vraagt. Ik hoor hem zeggen dat het pas over meer dan een halfjaar is, het eilandfestival is tenslotte pas in de zomer.

Meteen komen er herinneringen aan het eiland naar boven. Ik ben er al jaren niet geweest, de laatste keer was ik er samen met – *nooit meer*. Nooit meer cocktails drinken op een zomeravond in Amsterdam, nooit meer zwemmen op Terschelling met haar, nooit meer samen wandelen door het Sarphatipark, nooit meer boeken voor haar kopen en in laten pakken, nooit meer haar perfecte ravioli in haar keuken en nooit meer onze zussen-boekenclub.

‘Hé, gaat het wel?’ Iemand schudt me door elkaar. Joris. Hij geeft me een glas water aan.

‘Sorry, Terschelling... herinneringen... Het is allemaal een beetje veel vandaag,’ zeg ik.

‘Denk er rustig over na. Ik hoef nu nog geen antwoord hoor, maar ik zou het heel leuk vinden. Twee weken op een eiland samen, dat is toch gezellig? Ik presenteer de show elke avond, jouw rol is die van verslaggever. Je maakt items met de crew, soms gaat er een BN’er mee en je gaat naar

toneelstukken en kunstwerken op het eiland.’

Tussendoor heb ik misschien zelfs nog tijd om aan mijn boek te schrijven, denk ik, als ik mijn hoofd daar dan toe kan zetten. De afgelopen maanden kon ik geen letter op papier krijgen, als ik mijn laptop überhaupt aanzette. Ik moet na drie maanden toch wel weer eens iets gaan doen?

Ik ruik het zout van de zee en denk aan hoe we vroeger gingen wadlopen met enorme laarzen aan. Mijn hart breekt een beetje omdat het nooit meer zo zal zijn.

‘Kop op,’ zegt Joris en we staan op. ‘Denk je niet dat dit precies is wat je nodig hebt?’ Dan pakt hij mijn schouders vast en schudt me door elkaar. ‘Het komt goed,’ zegt hij geruststellend. ‘Jasmijn zou dit geweldig voor je vinden, denk je niet?’

Ik haat het dat hij zo aardig blijft doen omdat we in hetzelfde schuitje zitten – hij mist haar ook, dat lees ik heus wel in zijn ogen.

Na de show wordt er geborreld, zoals altijd. Volgens mij ging het goed vanavond, Joris stelde inderdaad geen vervellende vragen. Maar nu ik hier sta, omringd door de gasten van deze avond – een vage acteur uit een nieuwe serie, een cabaretduo, muzikanten, een viroloog en een politicus – voel ik me ook nog niet helemaal de Felicia die ik was. Hoewel ik wel opgelucht ben dat de show goedging, kan ik het niet precies onder woorden brengen hoe ik me verder voel. Dat vind ik eigenlijk nog het ergste, dat ik me leeg voel. Vooral omdat ik besef hoe ironisch dat is, een schrijfster die haar eigen gevoelens niet onder woorden kan brengen, maar wel in de hoofden van haar personages kan

kruipen. Al weet ik op dit moment zelfs niet of ik dat ooit nog zal kunnen. Ik adem diep in en langzaam uit, neem een slok van mijn drankje en loop naar mijn kleedkamer om mijn spullen te pakken.

Als ik bijna bij mijn kleedkamer ben hoor ik Joris plots naderen. Dat getik van zijn herenschoenen op het laminaat is niet te missen.

‘Fé, wacht even.’ Hij haast zich naar me toe, wanneer ik de kleedkamer vast in loop. Ik probeer niet naar de spiegelwand te kijken. Ik heb geen zin om weer mijn eigen gezicht te zien, ook al zijn de blauwe kringen onder mijn ogen nu netjes weggewerkt. Daar vertrouw ik mijn visagiste blind op.

‘Ik wilde nog even vragen hoe je vond dat het ging,’ zegt Joris. Hij sluit de deur achter zich, kijkt me indringend aan met die donkerblauwe ogen die dezelfde kleur hebben als zijn pak. De empathische talkshowhost-blik lijkt gelukkig verdwenen, de studentenversie van hem lijkt weer terug te zijn. De Joris zoals ik hem heb leren kennen.

‘Ja, wel prima, denk ik. Hoe vond jij het gaan?’ Ik drementel even rond en duw mezelf omhoog, zodat ik op de tafel voor de spiegelwand zit.

‘Je deed het hartstikke goed. Iets minder enthousiast dan normaal misschien, maar dat kunnen we je niet kwalijk nemen gezien de omstandigheden. Ik ben allang blij dat je weer aanschuift,’ zegt hij als hij zijn blonde lokken in de spiegel fatsoeneert.

Hij kijkt intussen op van zijn telefoon: ‘Nou, op Twitter, of X dus, is het weer hommeles omdat ik die politicus van vanavond niet hard genoeg heb aangepakt. Het is ook nooit goed.’ Hij zucht.

‘Je moet daar ook niet op kijken hè, er is daar altijd wel iemand die drek over je heen stort. Maar goed, dat weet je zelf ook wel, was er verder nog iets? Ik ga zo,’ zeg ik. Mijn benen bungelen en ik probeer met de punt van mijn schoen de vloer te raken. Tevergeefs.

Net als ik besluit inderdaad maar op te stappen en een donkere avond in te gaan, komt hij voor me staan. Hij schuift zijn hand net iets dichterbij die van mij toe zodat ze bijna in elkaar vlechten. Dezelfde donkerblauwe ogen lijken nu bijna zwart.

‘Ga je nou nog mee naar Terschelling? Ik heb je er echt graag bij,’ zegt hij terwijl hij een beetje verder vooroverbuigt.

‘Joris, je weet dat we dit beter niet...’ hakkel ik.

Ik zie flitsen voor me van een dronken avond jaren geleden toen we nog studeerden. Witte lakens, zijn blonde krullen op het bebloemde kussen in mijn kamer... Zijn hoofd komt dichterbij. Ik kan zijn sproeten tellen. Zijn lippen raken die van mij net niet, alsof hij nog even twijfelt. Dan trek ik hem naar me toe en zoen ik hem. Een golf van vertrouwdheid overspoelt me. Ik heb zin om voor een avond alles te vergeten. Even niet aan haar te denken.



B&B VOL... BOEKEN!

Bestsellerauteur Felicia Prins kan na de dood van haar zus wel wat afleiding gebruiken. Deze zomer verruilt ze Amsterdam voor Terschelling, waar ze verslag doet van theaterfestival Oerol. Dat betekent samenwerken met talkshowhost Joris, haar beste vriend annex knipperlichtrelatie.

Grumpy hoteleigenaar Alex runt Books & Breakfast, een hotel en boekhandel in een. De Oerol-spirit van Alex is ver te zoeken, al helemaal als blijkt dat de kamer van een arrogante schrijfster is dubbelgeboekt. Er zit niets anders op dan haar onder te brengen in zijn eigen huis, waar ze zich overal mee bemoeit. Irritant! Tot de vondst van een mysterieus boek hen nader tot elkaar brengt.



Paula Heeger is freelance boekmarketeer, journalist en boektokker. Op haar kanaal @paulaleest deelt ze haar liefde voor Nederlandse boeken. *Volgeboekt* is haar debuut.

'Een hartverwarmende romance vol emotie, humor en een vleugje mysterie. Je proeft de liefde voor boeken op elke pagina en waant je voor even op een zomers Waddeneiland.' – feelgoodauteur Mireille Versteeg

Z&K



www.zomerenkeuning.nl



9 789020 557893 >